

en Del af det, ved utidig Rigorisme, Mangel paa Humanitet og sund Menneskefølelse og Omtanke, er kommet til at bryde flere Hjem ned, end de have bygget op i denne By, og hvem bryder sig om saadanne hjælpeløse Smaakaarsfolk? Der er saa meget, som optager Folks Tid, og de forskellige Blade kunne ikke optage enhver Klage. Ude paa Landet, i de fleste Jurisdiktioner i Provinsen, vilde man tage rimelige Hensyn, men her tages der ingen Hensyn. Meget af Fængselsnøden i København er foranlediget ved, at de overordnede Politiautoriteter lade de menige og de mellemste Autoriteter raade, som det lyster dem. Der har i Aarenes Løb udviklet sig en Hovmodighedsfølelse overfor den almindelige jævne Befolkning, som i betænkelig Grad nærmer sig til Hensynsløshed.

Et andet Spørgsmaal, jeg gerne vil omtale her, er det Forhold, der finder Sted, naar en Person, som har en tyvagtig Mand eller Kvinde i sin Tjeneste, ikke vil have vedkommende straffet, men kun ønsker, at han skal faa en virkelig Skræk i Livet. Hvis den vedkommende anmelder en saadan Mand eller Kvinde til Politiet og siger: Jeg ønsker kun, at vedkommende faar en alvorlig Advarsel, svarer Politiet: Enten maa De anmelde det, og saa gaar Sagen sin almindelige, kriminelle Gang, eller ogsaa anmelder De det ikke, og saa kommer Sagen ikke os ved. Det er ganske urimeligt. Paa den Maade afholdes mange fra at anmelde Sagen, og de paagældende, som forbyrde sig, faa ikke den alvorlige Advarsel. Adskillige ere komne ind paa Forbryderbanen derved, at de ikke første Gang, de have stjaalet, have faaet en alvorlig Advarsel. Paa dette Punkt er der alt for megen Lemfældighed overfor en Mængde Mennesker, som forbyrde sig. Kunde man uden at straffe dem, ved at give dem en Advarsel, komme denne Farsot, som hærger Samfundet, til Livs, vilde meget være vundet.

I Relation til de Bemærkninger, jeg gjorde i min Tale i Eftermiddagsmødet, om de Benaadninger, der finde Sted, og som ikke finde Naade hos alle — der er jo adskillige som mene, at de ere ret utidige —, vil jeg sige, at de ere ligefrem en Følge af, at vor Lovgivning er forældet, de ere ligefrem en Selvfølge. Jeg vil haabe, at den højtærede Minister ikke af den Omstændighed, at der er nogle, som raabe paa, at Loven skal gaa sin Gang, vil opføre sig med de rimelige og naturlige Benaadningsakter, som finde Sted. I Virkeligheden

er Forholdet det, at et meget stort, ja, det største Antal af de Mennesker, som forbyrde sig f. Eks. mod Ejendomsretten, hverken blive anmeldte eller straffede; der bæres over med dem fra deres Side, som ere blevne bestjaalne, man ønsker ikke at overgive dem i Politiets eller Straffemyndighedernes Hænder, fordi man, som sagt, erkender, at de gældende Straffelove ere for antikverede og for haarde i deres Fuldbyrkelse. Derfor maa jeg stadig fremholde, at vi i den Betænkning, som vi have afgivet, have været inde paa det rette Spor, naar vi have ønsket, at man, forinden man bygger nye Fængsler, navnlig af saa kostbar Natur som det, hvorom der her er Tale, skrider til enten en fuldstændig eller en delvis Reform af vor Strafferetspleje.

Hvor ganske vilkaarlig og meningsløs vor Strafferetspleje nu kan virke, skal jeg til Slutning nævne et Eksempel paa. En Kvinde har gjort sig skyldig i Bedrageri ved at franarre fattige Mødre Penge, hun har lovet at lade deres Børn blive bortadopteret og har faaet et Forskud af disse Mødre, som ikke have ret mange Penge, og som ofte maa laane disse Penge. Det er et stort Antal Mødre, hun paa den Maade har franarret ikke saa faa Kroner. Hun sættes under Tiltale og er i Øjeblikket arresteret. Hun har for nogle Aar siden faaet 3 Aars Tugthus for Bedragerier og Tyverier; hun har desuden været straffet to Gange tidligere med Vand og Brød. Jeg taler med Dommeren om denne Sag og vil give ham Oplysninger om, hvorledes hun har baaret sig ad. Saa meddeler Dommeren mig, at han rimeligvis vil lade hende gaa fri en af de nærmeste Dage, idet nogle af Familien have lovet at erstatte dem, der ere bedragne, det Beløb, hvorfor de ere bedragne. Det nytter ikke noget at straffe hende, siger han, for hvis hun bliver straffet, saa gør hun alligevel det samme om igen; hun skal uskadelliggøres. Men hvorledes skal man uskadelliggøre hende? Den eneste Maade er ved, at hendes Billede kommer i Bladene med Navn under, og saa er man endda ikke sikker paa, at hun ikke fortsætter. I øvrigt kan jeg i meget godkende Dommerens Betragtningssmaade. Man hører en Dommer sige: Nej, jeg vil ikke, at denne Kvinde skal straffes, naar hun erstatter det besvægne Beløb; det er Misbrug af betroede Midler; jeg kan føre det ind derunder, og saa behøver jeg ikke at straffe hende. Her have vi at gøre med en Kvinde, der gør sig skyldig i en æreløs, sjofel Handling ved at franarre fattige Mødre